

Sygn. akt I C 892/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Jardzewska

Protokolant: Magdalena Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta S. W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda Miasta S. W. kwotę 106,40 złotych (sto sześć złotych 40/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 9 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda Miasta S. W. kwotę 90 złotych (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 892/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 listopada 2015 roku powód Miasto S. W. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanej E. B. kwoty 270,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 maja 2015 roku do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Dnia 7 grudnia 2015 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k.3).

Pozwana E. B. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 7 grudnia 2015 roku, zaskarżając nakaz zapłaty w części, tj. co do kwoty 106,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych w wysokości 90 złotych (k. 4-7).

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 roku Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2015 roku pozwana E. B. jechała autobusem linii 22 w W.. W autobusie została przeprowadzona kontrola biletów (dowód: wezwanie do zapłaty k. 20). W czasie kontroli okazało się, że E. B. nie posiada ważnego biletu na przejazd komunikacją miejską. W związku z powyższym kontrolerzy doręczyli pozwanej wezwanie do zapłaty nr (...) na kwotę 270,40 złotych, z czego kwota 266 złotych stanowi opłatę dodatkową (dowód: wezwanie do zapłaty k. 20-21).

Pozwana w dniu 27 lipca 2016 roku uiściła na rzecz powoda kwotę 164 złotych tytułem części należności wynikającej z wezwania do zapłaty nr (...) (dowód: pokwitowanie –k. 39).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Umowa przewozu należy do umów powszechnie zawieranych i z tego względu zawarcie jej jest uproszczone.

Powód Miasto S. W. - Zarząd (...) jest podmiotem zajmującym się profesjonalnym przewozem, a zatem jest przewoźnikiem zarówno w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego jak i prawa przewozowego. Za świadczone przez siebie usługi w zakresie przewozu powodowi należy się wynagrodzenie. Dowodem zawarcia umowy przewozu, a zarazem uiszczenia opłaty za przejazd, jest bilet. Pasażer w celu wywiązania się z ciążącego na nim obowiązku uiszczenia opłaty powinien skasować bilet, a tym samym uiścić opłatę za przejazd. Przewoźnik stosownie do art. 33a ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz.U.2015.915 j.t.) przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona stosownie do art. 33a ust. 3 Prawa przewozowego pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Wysokość należnej opłaty dodatkowej wynika wprost z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 roku w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej (Dz. U z 2005 roku nr 14 poz. 117). Przepis ten stanowi, że za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu pasażer zobowiązany jest do uiszczenia 50 krotności ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego.

Nie jest wątpliwe, że pozwana w dniu 24 kwietnia 2015 roku korzystała z komunikacji miejskiej w W. ani też to, że w chwili kontroli nie posiadała ważnego biletu na przejazd środkami komunikacji miejskiej. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w wezwaniu do zapłaty nr (...), a fakt ten nie był zresztą przez pozwaną kwestionowany.

Pozwana w dniu 27 lipca 2016 roku uiściła na rzecz powoda część dochodzonej w niniejszym postępowaniu należności w wysokości 164 złotych.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów Sąd zasądził od pozwanej E. B. kwotę 106,40 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 9 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, tj. w części dotyczącej kwoty 164 złotych, mając na uwadze, że pozwana w dniu 27 lipca 2016 roku uiściła na rzecz powoda kwotę 164 złotych tytułem części należności wynikającej z wezwania do zapłaty nr (...).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek chociażby nie poniósł żadnej szkody, a opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwana nie spełniła świadczenia w

wyznaczonym przez powoda terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania, tj. od dnia 14 października 2014 roku, w związku z czym powodowi należą się odsetki za opóźnienie. Z uwagi na to, że strony nie umówiły się co do wysokości należnych odsetek stosownie do brzmienia art. 481 § 2 k.c. powodowi należą się odsetki ustawowe.

Zasady ponoszenia kosztów procesu reguluje art. 98 k.p.c., który stanowi m. in., że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty procesu złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 60 złotych, którego wysokość ustalono według norm przepisanych na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz opłata od pozwu w wysokości 30 złotych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd orzekł jak sentencji wyroku.